

Neděle, 14. dubna

Život je paráda!

„A čím si tak obvykle krátíš čas?“ zeptal se Sven.

Mířili jsme od parku k cukrárně. Sven mě držel kolem ramen.

„No, kromě školy se asi nejvíc věnuju tomu, jak samu sebe dostávat do překérních situací,“ špitla jsem nesměle.

Sven se zazubil. „Takže seš opravdická zmatkářka?“ opáčil a přivinul mě těsněji k sobě.

„Dalo by se říct,“ vydechla jsem trošku nešťastně a přitulila se k němu.

„To se náramně hodí. Já totiž zmatkářku hledám. Co ty na to? Místo je ještě volné.“

Zastavil se a políbil mě.

Byla jsem v sedmém nebi, nebo v osmém, možná i v devátém, no, každopádně v tom, ve kterém máte na očích růžové brýle.

„To místo беру. Ale na platu se musíme ještě dohodnout.“ Pomalu jsem se osmělovala.

„Toho jsem se obával.“ Sven se rozhlédl, byli jsme právě u cukrárny. „Co bys pro začátek řekla zmrzlině?“ zeptal se.